

Henrik Toft (V):

Jeg skal ikke blande mig i diskussionen mellem hr. Qvist Jørgensen og hr. Agerschou, men sige, at vi fra Venstres side kan være helt enige i de to bemærkninger, som indleder De Radikales beslutningsforslag nr. B 135, nemlig at det er vigtigt, at børn vokser op i et harmonisk hjem hos deres forældre, og at de fleste børn i Danmark vokser op under gode og betryggende forhold i familier med to forældre. De er velstimulerede, velpassede og glade. Det er den situation, som vi gerne vil have der skal være, men vi erkender også, at der er nogle, som det ikke gælder for, og det er selvfølgelig deres situation, dette forslag tager sigte på.

Også i de øvrige bemærkninger i beslutningsforslaget er der mange ting, som vi er meget venligt stemt over for. Men jeg kan tilslutte mig socialministerens antydning af, at hun synes, at der skal et udvalgsarbejde til for at afklare, om det er rigtigt at nedsætte det udvalg, som De Radikale her foreslår. Det vil vi gerne være med til at se på i udvalget.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Forslaget omhandler et meget vigtigt og også meget ømtåleligt emne, og det er det emne, der har været mest debatteret, bl.a. i pressen. I spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for at ændre reglerne, synes jeg vi har materiale nok nu. Det er lidt ærgerligt, at forslaget kommer så sent på året, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Vi kunne godt bruge rigtig lang tid på det, for det fortjener det, og så får vi det materiale, vi skal bruge. Er det så ikke så eksakt, som det skal være, må vi lave et udvalg med et helt præcist kommissorium og med en udvidelse af den personkreds, der er tale om, for det er et meget problematisk område alene af den grund, at det hedder – det er til hr. Agerschou – »hjælpeforanstaltninger uden samtykke«. Der er ikke ret mange, der vil synes, at det lyder særlig positivt. Da tingene er blandet meget sammen, både den administrative, den dømmende og sådan set også den udøvende magt i socialudvalget, er der ikke ret mange forældre, der har lyst til at henvende sig dér.

Et af problemerne, der ligger i det, er, som hr. Agerschou siger, at børnene nemt kan komme hjem igen. Det er ikke min erfaring. Min erfaring er, at der bliver sagt til nogle svage mennesker – det er som regel deres børn, man fjerner,

ikke de stærkes: Hvis du ikke går med til denne frivillige ordning, bliver vi nødt til, osv. Så går man frivilligt med, og vil man så gerne have barnet hjem, når der er gået et stykke tid og man har trukket vejret, er det tvangstilbageholdelse næsten på samme måde, som hvis man frivilligt lægger sig ind på et psykiatrisk hospital. I begge tilfælde er ens retsstilling utrolig dårlig. Den er bedre, hvis det er en ren tvangs-fjernelse – absolut da.

Det var den ene side af det. Den anden side af det er de mange professionelle pædagogfamilier, den stærke opblomstring af familieplejen. Der mangler amtet helt sikkert et instrument til at sige nej tak, til ikke at godkende. Det har vi ikke. Samtidig er det et problem, at der går for lang tid, fra barnet er anbragt, til der kommer tilsyn på. Der har ikke været særlig stor interesse for at føre et tilstrækkeligt og meget tæt tilsyn.

Da vi ikke har flere institutioner, er den professionelle familiepleje sådan set kommet for at blive. Den er vokset op i takt med, at vi har lukket institutionerne. Det kan godt være, at institutionerne var blevet for specialiserede, og nu er de så overtaget af områdeinstitutioner. Men hvis vi bliver enige om, at familieplejen er dårlig, og droser den ned, har vi ingen steder at gøre af de børn, hvis vi stadig væk og i samme takt skal anbringe børnene uden for hjemmet. Den diskussion har der altid været. Nogle synes, børnene har det bedst hjemme, selv om forældrene er dårlige til at give den støtte, der skal til. Andre synes, børnene har bedre af, som det blev sagt, at trække vejret udenfor.

Så er der spørgsmålet, om socialudvalget suppleres med en dommer. Socialministeren sagde, at det meget nødtigt skulle gå hen og blive en anklagemyndighed, og det er da også rigtigt. Men man kunne jo forestille sig, at man kom med en indstilling til en domstol. Hvordan man så skulle udforme det, ved jeg ikke. Men at få fjernet den trussel, der ligger i det, tror jeg var en god idé, for det er ikke rart at have sin økonomi i klemme og sine børn væk og samtidig være fuldstændig afhængig af forvaltningen.

Men jeg synes, vi skal afvente, hvad der kommer fra Socialforskningsinstituttet, og sammenholde det med Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstituts materiale og så tage stilling til det i udvalget. Det synes jeg er en god idé.